

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/2/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6316208168
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6316208168.3

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a Mgr. Kataríny Katkovej, v právnej veci žalobcu SLOVGRAM, nezávislá spoločnosť výkonných umelcov a výrobcov zvukových a zvukovo - obrazových záznamov, so sídlom Jakubovo námestie č. 14, 813 48 Bratislava, IČO: 173 105 98, v konaní zastúpeného LEGAL CARTEL, s. r. o., so sídlom Ľubinská 18, 811 03 Bratislava, IČO: 36 677 175, proti žalovanému AGT, s. r. o., so sídlom Družby 322, Lopej, IČO: 36 043 770, o zaplatenie 544,00 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 19Ca/1/2017-78 zo dňa 16. 10. 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol; o trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznáva.

2. V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 544,00 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 29. 12. 2015 do zaplatenia a náhrady trov konania. V žalobe uviedol, že je nezávislou spoločnosťou založenou na ochranu práv výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a audiovizuálnych záznamov a zastupuje práva uvedených osôb v rozsahu uvedenom v zmluvách o zastupovaní, najmä vyberá, spravuje a rozdeľuje odmeny pre uvedené osoby, ktoré im prináležia podľa autorskoprávných predpisov. Žalovaný je podnikateľ, ktorý prevádzkuje Hotel Svätý Juraj, Družby 322, Lopej (ďalej aj „prevádzka“), v priestoroch ktorého bolo kontrolnou činnosťou žalobcu zistené, že žalovaný disponuje technickými zariadeniami, prostredníctvom ktorých dochádza k vykonávaniu verejného prenosu zaznamenaných umeleckých výkonov, zvukových záznamov a zvukovo - obrazových záznamov. V uvedenej súvislosti poukázal okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku na ustanovenie § 65 ods. 1 a ods. 2 a § 67 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon), podľa ktorých patrí výkonnému umelcovi, výrobcovi zvukového záznamu, či zvukovo-obrazového záznamu za verejný prenos zaznamenaných umeleckých výkonov a zvukových a zvukovo-obrazových záznamov prostredníctvom technického zaradenia odmena. Uvedená povinnosť vysporiadania nárokov uvedených osôb všeobecne vyplýva aj z § 5 zákona č. 96/1991 Zb. o verejných kultúrnych podujatiach v znení neskorších predpisov. Prevádzkovatelia technických zariadení sú povinní vysporiadať oprávnené nároky výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a zvukovo - obrazových záznamov alebo ich rozmnoženín. Jedná sa pritom okrem iného o prevádzkovateľov hotelov, kaviární, barov, pivární, reštaurácií a ostatných stravovacích zariadení, obchodných domov, obchodných predajní, autosalónov, športových štadiónov, plavární, aerolínií, tanečných škôl, fitness centier a telocviční, holičstiev, kaderníctiev, kín, lunaparkov, čakární, herní, kasín a pod..

2.1 Okresný súd v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že žalobca podanú žalobu odôvodnil tým, že žalovaný v priestoroch Hotela Svätý Juraj, Družby 322, Lopej disponuje technickými zariadeniami, prostredníctvom ktorých dochádza k vykonávaniu verejného prenosu zaznamenaných výkonov. Na tomto základe majú výkonní umelci, výrobcovia zvukových záznamov a zvukovo - obrazových záznamov nárok na primeranú odmenu. Žalovaný však do dňa podania žaloby dobrovoľne výkonným umelcom, výrobcom zvukových záznamov a zvukovo - obrazových záznamov neuhradil primeranú odmenu za vykonávanie verejného prenosu. Listom zo dňa 10. 12. 2015 vyzval žalobca žalovaného na úhradu dlžnej sumy vo výške 544,00 €, zodpovedajúcej ročnému paušálu za roky 2013 a 2014, určenému v zmysle sadzobníka žalobcu. Tarify pre výber odmien schvaľuje valné zhromaždenie žalobcu v zmysle stanov žalobcu, pretože tieto sa neustanovujú žiadnym všeobecne záväzným predpisom. Platný sadzobník je založený na systéme ročných paušálnych taríf, modifikovaných na základe systému zliav. Primeraná odmena vo výške 544,00 € bola určená nasledovným spôsobom:

a) v zmysle sadzobníka účinného od 01. 01. 2013 za obdobie od 01. 01. 2013 do 31. 12. 2013 vo výške 272,00 €, a to:

· podľa bodu A „stravovacie a pohostinské prevádzky“ sadzobníka pre rok 2013 - reštaurácia s rozlohou od 101 m² - 200 m² s ročným paušálom vo výške 80,00 €;

· podľa bodu B „ubytovacie zariadenia“ sadzobníka pre rok 2013 - hotel *, v rámci ktorého sa nachádza 16 izieb so zabudovaným zvukovo - obrazovým prijímačom, pričom výsledná odmena za všetky izby predstavuje 128,00 €;

· podľa bodu B „ubytovacie zariadenia“ sadzobníka pre rok 2013 - hotel *, v rámci ktorého sa nachádza 16 izieb so zabudovaným zvukovým prijímačom, pričom výsledná odmena za všetky izby predstavuje 128,00 €;

b) v zmysle sadzobníka účinného od 01. 01. 2014 za obdobie od 01. 01. 2014 do 31. 12. 2014 vo výške 272,00 €, a to:

· podľa bodu A „stravovacie a pohostinské prevádzky“ sadzobníka pre rok 2014 - reštaurácia s rozlohou od 101 m² - 200 m² s ročným paušálom vo výške 80,00 €;

· podľa bodu B „ubytovacie zariadenia“ sadzobníka pre rok 2014 - hotel *, v rámci ktorého sa nachádza 16 izieb so zabudovaným zvukovo - obrazovým prijímačom, pričom výsledná odmena za všetky izby predstavuje 128,00 €;

· podľa bodu B „ubytovacie zariadenia“ sadzobníka pre rok 2014 - hotel *, v rámci ktorého sa nachádza 16 izieb so zabudovaným zvukovým prijímačom, pričom výsledná odmena za všetky izby predstavuje 128,00 €.

Žalovaný takto určenú primeranú odmenu za vykonávanie verejného prenosu neuhradil, a teda si nespĺnil svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 65 ods. 1 a 2 a § 67 ods. 1 autorského zákona. V žalobe žalobca označil a k nej aj pripojil listinné dôkazy - výzvu na úhradu primeranej odmeny a vysporiadanie nárokov zo dňa 10. 12. 2015, sadzobník platný od 01. 01. 2013, sadzobník platný od 01. 01. 2014 a stanovú účinné odo dňa 01. 01. 2016. Na žalovanú sumu vydal Okresný súd Brezno Platobný rozkaz č. k. 7Cb/103/2016 - 33 zo dňa 16. 02. 2017, ktorý nebol žalovanému doručený do vlastných rúk, preto ho ten istý súd uznesením č. k. 7Cb/103/2016 - 44 zo dňa 20. 04. 2017 zrušil a vyzval žalovaného, aby sa k žalobe vyjadril. Prípisom zo dňa 27. 07. 2017 postúpil Okresný súd Brezno vec na rozhodnutie a prejednanie kauzálnu príslušnému Okresnému súdu Banská Bystrica v zmysle § 26 ods. 1 písm. b) CSP, o čom upovedomil aj strany sporu.

2.2 Okresný súd Banská Bystrica v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že dokazovaním vykonaným na základe žalobcom predložených listinných dôkazov nemal za preukázané skutkové tvrdenia žalobcu. Zdôraznil, že strany sporu majú povinnosť pravdivo a úplne uviesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia, týkajúce sa sporu. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť (uviesť z hľadiska kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce tvrdenia) má pre strany sporu za následok procesnoprávnu sankciu v podobe prehry sporu. V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu a riadi sa zásadou formálnej pravdy. Aj keď má súd možnosť v materiálnom zmysle vykonať určitú korekciu, tak že strany sporu v zmysle § 150 ods. 2 CSP vyzve na doplnenie ich skutkových tvrdení, (čo aj urobil výzvou zo dňa 07. 08. 2017), tento materiálny korektív nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán sporu a ich povinnosť tvrdenia. Inak povedané, súd nie je povinný vyzývať strany sporu na také skutkové tvrdenia a na ich preukázanie v takom rozsahu, aby im zabezpečil úspech v spore. Žalobca v konaní nepreukázal vykonanie takej kontrolnej činnosti v prevádzke žalovaného, z výsledkov ktorej by bolo nesporné,

že žalovaný vykonal verejný prenos umeleckých výkonov výkonných umelcov, výrobcov zvukových a zvukovo - obrazových záznamov, v dôsledku čoho vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie žalovanej sumy v zmysle § 65 ods. 1 a 2 a § 67 ods. 1 autorského zákona. Predloženými listinnými dôkazmi žalobca nepreukázal ani to, či žalobou uplatnená primeraná odmena vo výške 544,00 € zodpovedá tvrdeniam žalobcu uvedeným v žalobe, preto okresný súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

3. Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa žalobca odvolal a v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie, pretože súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež preto, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za nesprávny, preto žiada, aby ho odvolací súd zrušil a to z nasledovných dôvodov: Pokiaľ ide o záver súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal vykonanie kontrolnej činnosti v prevádzke žalovaného, žalobca v odvolaní uviedol, že povinnosť prevádzkovateľa zaplatiť primeranú odmenu za verejný prenos umeleckých výkonov výkonných umelcov, výrobcov zvukových a zvukovo - obrazových záznamov je daná zákonom, konkrétne je táto povinnosť upravená v § 65 a § 67 zákona číslo 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom a v § 5 zákona č. 96/1991 Zb. o verejných kultúrnych podujatiach. Na uhradenie tejto odmeny majú výkonný umelec, výrobca zvukového záznamu, či výrobca zvukovo-obrazového záznamu v zastúpení organizácie kolektívnej správy práv, právny nárok. Z dôvodu, že tento nárok je zákonného charakteru, nie je povinnosť zaplatiť primeranú odmenu podmienená vykonaním kontroly, či spísaním záznamu o jej vykonaní v zariadeniach prevádzkovateľov. Opomenúc vyššie uvedené, označil žalobca v odvolaní za nesporné, že žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel, ani nespochybnil tvrdenia o nároku žalobcu, a teda v zmysle § 151 ods. 1 CSP sa skutkové tvrdenia strany, ktoré proti strane výslovne nepoprela, považujú za nesporné. V nadväznosti na uvedené žalobca v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie pochybil, keď túto skutočnosť nechal do úvahy, resp., keď túto skutočnosť pripísal tomu, že žalovaný si žalobu osobe neprevzal. V prípade, že súd nesprávne právne posúdil uvedenú skutočnosť, nakoľko zo žaloby a predložených listín jednoznačne vyplýva, aký nárok si žalobca nárokuje, tak pochybil. Skutočnosť, že žalovaný vo svojej prevádzke Hotel Svätý Juraj, Družby 322, 976 98 Lopej, disponoval v rozhodnom období rokov 2013 a 2014 technickými zariadeniami, prostredníctvom ktorých dochádzalo k vykonávaniu verejného prenosu zaznamenaných umeleckých výkonov a zvukových a zvukovo-obrazových záznamov, preukazujú okrem fotografií prevádzky uverejnených na verejne dostupných internetových stránkach a na sociálnych sieťach aj opis prevádzky uverejnený na webovej stránke <http://www.hotzebra.sk/hotel.php?id=1033989#availability>, kde žalovaný, okrem iného, uvádza, že všetky ubytovacie jednotky v Hotely Svätý Juraj majú výhľad na hory, TV, písací stôl a vlastnú kúpeľňu so sprchovým kútom a vaňou. V uvedenej súvislosti neobstojí podľa žalobcu ani tvrdenie súdu prvej inštancie, že predložené fotografie nemožno považovať za dostatočný dôkaz, nakoľko z vyššie uvedeného a súčasne z viacerých internetových zdrojov je nepochybné, že fotografie vyobrazujú prevádzku žalovaného. Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že považuje za potrebné poukázať na rozhodovaciu prax slovenských súdov a na závery Súdneho dvora EÚ, ktorý vo svojom rozhodnutí z 15. 03. 2012 vo veci C-162/10 uviedol, že za verejné rozširovanie diel sa považuje aj samotná prítomnosť televíznych a rádiových prijímačov, prijímajúcich televízny, či rádiový signál v prevádzkach, nakoľko v praxi nemá vlastníci týchto zariadení možnosť ovplyvniť okruh diel reálne šírený týmito prijímačmi. S poukazom na vyššie uvedené žalobca v odvolaní uviedol, že v prevádzke žalovaného sa nachádzajú technické zariadenia, prostredníctvom ktorých v rozhodnom období rokov 2013 a 2014 dochádzalo k verejnému prenosu zaznamenaných výkonov a záznamov a súčasne vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný nijako nepreukázal, že do týchto zariadení vo svojej prevádzke neprenáša rádiový signál, tak podľa žalobcu v rozhodnom období dochádzalo k verejnému prenosu, teda záver súdu prvej inštancie je nesprávny. Navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa písomne k obsahu odvolania žalobcu nevyjadril.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal odvolanie žalobcu podľa ustanovenia § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa ustanovenia § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie.

6. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie premietnutých do zamietnutia žaloby z hľadiska odvolacích námietok žalobcu, ktorý súdu prvej inštancie

v odvolaní vytkol, že a) dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a že b) jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

7. Pokiaľ ide o žalobcom namietané nesprávne skutkové zistenia súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza, že z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd mal na základe vykonaného dokazovania za to, že žalobca nepreukázal, že žalovaný v jeho prevádzke - v Hoteli Svätý Juraj, Družby 322, Lopej vykonával „verejný prenos zaznamenaných umeleckých výkonov a zvukových a zvukovo-obrazových záznamov technickými zariadeniami nachádzajúcimi sa v jeho prevádzke“, keďže nepreukázal vykonanie kontrolnej činnosti u žalovaného, napriek tomu, že tvrdil, že takúto kontrolu u žalovaného (v jeho prevádzke) vykonal. Potom podľa okresného súdu žalobca nepreukázal ani to, že žalovaný disponuje technickými zariadeniami spôsobilými verejne preniesť umelecký výkon výkonných umelcov a výrobcov zvukových a zvukovo-obrazových záznamov (rádiom ako zvukovým prijímačom alebo televízorom ako zvukovo-obrazovým prijímačom).

8. Po preskúmaní správnosti záverov z hľadiska uvedenej odvolacej námietky žalobcu odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdného dvora EÚ vo veci C-162/10 Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, kde Súdný dvor EÚ konštatoval, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý má v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. V rozsudku zo dňa 07. 12. 2006 vo veci C-306/05 Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Raffael Hoteles SA Súdný dvor EÚ ako odpoveď na prejudiciálnu otázku (bod 29 rozsudku) uviedol, že „Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice“. Z uvedeného je zrejmé, že na preukázanie uplatneného nároku žalobcu na primeranú odmenu v zmysle ustanovenia § 65 a 67 zákona č. 618/2003 Z. z. nebolo potrebné preukázať vykonanie kontroly žalobcom v prevádzke žalovaného, ako nesprávne v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol okresný súd, ale stačilo preukázať, že v prevádzke žalovaného boli v rozhodnom období rokov 2013 a 2014 umiestnené technické zariadenia (rádiá, televízne prijímače), ktorými dochádzalo k verejnému prenosu umeleckých výkonov výkonných umelcov a zvukových a zvukovo-obrazových záznamov.

9. V uvedenej súvislosti poukazuje odvolací súd na ustanovenie § 187 CSP, z ktorého znenia vyplýva, že za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov, pričom dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak teda žalobca v reakcii na výzvu súdu pripojil k podaniu zo dňa 11. 08. 2017 (č. I. 63 spisu) fotodokumentáciu preukazujúcu, že v prevádzke žalovaného sa nachádzajú technické zariadenia spôsobilé vykonať verejný prenos umeleckých výkonov výkonných umelcov a zvukových a zvukovo-obrazových záznamov s odkazom na <http://www.hotzebra.sk/hotel.php?id=1033989>, z ktorej predmetnú fotodokumentáciu získal, tak záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno s poukazom na vyššie citované rozhodnutia Súdného dvora EÚ je predčasný a nemožno ho považovať za správny.

10. Krajský súd preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie a pretože je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní, pričom konštatoval, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým a v nadväznosti na to aj k nesprávnym právnym záverom, keď žalobu zamietol. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa ustanovenia § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že v rámci ďalšieho konania rozhodne súd prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 396 ods. 3 CSP aj o trovách tohto odvolacieho konania. Zároveň s prihliadnutím na ustanovenie § 90 písm. b) CSP sa súd prvej inštancie opakovane pokúsi odstrániť nedostatok procesných podmienok konania spočívajúci v absencii povinného právneho zastúpenia žalovaného advokátom, ktorá povinnosť je daná povahou sporu.

11. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci na ďalšie konanie bude opätovne vykonať dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu či v rozhodnom období rokov 2013 a 2014, za ktoré si žalobca v

zmysle ustanovenia § 65 ods. 1 a 2 a § 67 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z. z. uplatnil nárok na primeranú odmenu, dochádzalo s prihliadnutím na vyššie uvedené judikatúru Súdneho dvora EÚ k verejnému prenosu umeleckých výkonov výkonných umelcov a zvukových a zvukovo-obrazových záznamov a následne na základe zisteného skutkového stavu vec správne právne posúdiť. V uvedenej súvislosti poukazuje odvolací súd na ustanovenie § 190 zákona č. 185/2015 Z. z., Autorského zákona, účinného od 1. 1. 2016, ktoré je prechodným ustanovením vo vzťahu k predchádzajúcej právnej úprave - zákonu č. 618/2003 Z. z.

12. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).